

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XXIII.

1/2014

OBSAH

Úvodník.....	3
News.....	4
Nielen z chleba žije človek.....	6
Veľkonočné symboly.....	8
Len tvoja láska.....	10
Obnova srdca.....	12
Chcem rásť v Bohu.....	13
Moja cesta ku kňazstvu.....	14
Rok Sedembolestnej Panny Márie.....	16
Johann Sebastian Bach.....	18
Miesto premeny.....	20
Očami pútnikov.....	21
Fatima - história a význam pre súčasnú dobu.....	23
Spolupráca zdravotníkov na potrate - áno či nie?.....	25
Výročie narodenia matky Alfonzy Márie.....	27
Tajomstvo svätosti.....	28
Homília z Domu sv. Marty.....	31
Vtipy.....	32
Biblická tajnička.....	33
Bojovníci svetla.....	34

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského
v Banskej Bystrici – Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XXIII.

číslo: 1/2014

šéfredaktor

Juraj Kiss

jazyková korektúra

Mgr. Erika Brezánska

teologický poradca

ThLic. Ján Víglaš

technické a grafické spracovanie

Roman Klaška, Lukáš Priškin,

predná obálka:

foto: seminárny archív

adresa redakcie

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: +421 48 418 2602

e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk

bankové spojenie časopisu

4015367858/7500

cirkevné schválenie

Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

tlač: DEVIN printing house, Bratislava

ISSN 1335-2628

Neoznačené foto v časopise je

zo seminárneho archívu a internetu.

šéfredaktor Juraj Kiss	distribúcia a redaktor Dominik Kučera	redaktor František Veverka	redaktor Marián Juhaniak
redaktor Martin Mihál	redaktor Dominik Šňahničan	redaktor Patrik Špánik	redaktor Matúš Sliacky
redaktor Patrik Hrmo	grafik Lukáš Priškin	grafik Roman Klaška	

Jubilejný rok matky Alfonzy Márie Eppingerovej – zakladateľky Kongregácie sestier Božského Vykupiteľa

Naša Kongregácia v septembri 2014 oslávi 200. výročie narodenia matky Alfonzy Márie.

Obdobie Veľkého pôstu, ako aj Veľká noc nás vovádzajú do rozjímania o vykupiteľskom diele Ježiša Krista. Práve myšlienka utrpenia je vodiacou čiarou v živote našej zakladateľky. Utrpenie ju sprevádzalo po celý jej život.

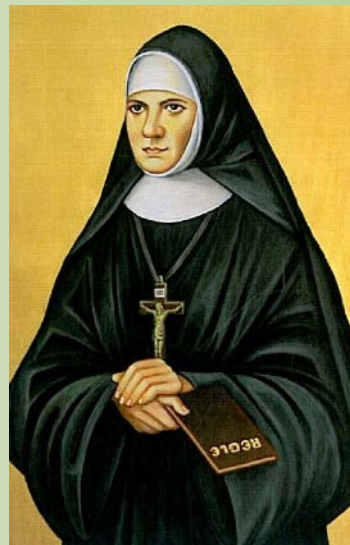
Ako dieťa sa často pýtala: „*Prečo ukrižovali nášho Spasiteľa?*“ a hľadala odpoveď... Pohľad Alžbety bol zameraný na Krista na kríži. Neustále si kládla otázku: „*Prečo Boh dal svojho jediného Syna?*“ (porov. Jn 3,16). Keď Boh dal svojho Syna, situácia musí byť zlá – hriech, otroctvo a zlyhania – taká ťažká, že ľudstvo sa z nej nemôže vyslobodiť vlastnými silami. Keď Boh dal svojho Syna, potom je spása Božím dielom a v dejinách koná toto dielo Boh. Ale aj človek sa musí zasadiť všetkými silami za toto dielo Boha. Naše „áno“ viery spočíva v tom: dať mu seba tak, ako ON dal seba za mňa.

Kto vstúpi s Kristom do utrpenia tak ako ona, kto s ním vystúpi na kríž, ten nevyhnutne s Kristom aj umiera. Nevyhnutne umiera značná časť tohto starého a doterajšieho v nás. Trpiac s ním stávame sa iným človekom. Utrpenie nás privádza bližšie k Bohu.

Ľudia blízki Bohu dokážu svojím životom osloviť takmer každého, no najmä tých, ktorí trpia spolu s Kristom.

Možno svoj kríž niekedy len „vlečieme“, pretože jeho ťarcha nás tlačí k zemi, ale stúpame s ním k vrcholu Golgoty, i keď nás tam čaká ukrižovanie. Náš MAJSTER šiel tou cestou pred nami, preto vieme, že kráčame k VZKRIESENIU!

Milí čitatelia XAVERa, svetlo veľkonočného rána nech prežiarí všetky vaše temnoty a vo vašej duši nech zaznie jasavé ALELUJA! Požehnanú Veľkú noc!

NEWS

Aj veľkonočné číslo časopisu Xaver vám prináša udalosti, ktoré sa udiali v našom seminári od začiatku nového roka 2014.

REKOLEKCIE

Dňa 9. januára 2014 sa v našom seminári uskutočnili celodiecézne kňazské rekolekcie. Slávnostnú svätú omšu o 9.30 hod. celebroid v seminárnej kaplnke banskobystrický diecézny biskup Mons. Marián Chovanec. V homílii otec biskup vyzdvihol evanjeliu pasáž, keď Ježiš núti svojich učeníkov, aby nastúpili na loď a preplavili sa na druhý breh. Biskup Chovanec povzbudil všetkých bratov kňazov, aby vedeli využiť aj čas odpočinku. Po svätej omši pokračoval program vo veľkej aule seminára, kde odznela prednáška prof. Antona Adama CM na tému *Vzťah veriaceho človeka k Matke Božej*.

NOVOROČNÉ POŽEHNANIE

„Trojkráľové“ požehnanie príbytkov v piatok 10. januára 2014 sa začalo modlitbou vešpier v seminárnej kaplnke. Po vešperách sa všetci účastníci presunuli do vstupnej haly, kde otec rektor Ján Viglaš požehnal vodu, soľ, tymian i kriedu, ktoré boli použité pri požehnávaní. Potom diakon, predstavení a miništranti požehnali príbytky.

ZÁVEREČNÉ STRETNUTIE SKUPINY ANAWÍM V HRIŇOVEJ

Večer 27. januára 2014 sa väčšina členov prípravnej skupiny Anawím, ktorá pripravovala stretnutie cyklu *Slovom žalmu k jubileu*, zišla v Hriňovej, aby tak spoločne poďakovali Bohu za požehnanie trojročnej práce. Iniciátorom ďakovného večera bol biblista Blažej Štrba. Večernú svätú omšu vo farskom Kostole sv. Petra a Pavla celebroid rektor kňazského seminára Ján Viglaš. Homíliu predniesol Blažej Štrba. Po slávení Eucharistie sa členovia Anawím zišli v pastoračnom centre, kde sa spoločne pomodlili vešpery, po ktorých nasledovala slávnostná večera, o ktorú sa postarala domáca farnosť. Na záver sa rozprúdila hodnotiacia diskusia.

„AJ MY SME KRISTOV LIST“

Cez víkend od 31. januára do 2. februára sa deväť banskobystrických bohoslovcov zúčastnilo v Nitre medzinárodného stretnutia *On je živý*. Stretnutím sa niesol výrok z Druhého listu Korint'anom 3,3: „*Ste Kristov list*.“ Počas víkendu sa uskutočnili modlitba chvál, gospelové koncerty, duchovné rozhovory so zasvätenými osobami, modlitby príhovoru, svedectvá, workshopy, zábavný program, prednášky na zvolenú tému víkendu, slávenie Eucharistie, vysluhovanie sviatosti zmierenia a adorácia Oltárnej sviatosti.

PŮT SANTIAGO DE COMPOSTELA – FATIMA

Od 10. do 14. februára 2014 sa niektorí bohoslovci, predstavení, rehoľné sestry, dvaja vyučujúci i bývalí absolventi zúčastnili púte do Santiaga de Compostela a Fatimy. V Santiagu si účastníci prezreli katedrálu a dozvedeli sa aj históriu tohto miesta. Ďalším zaujímavým miestom púte bola národná portugalská svätyňa v meste Braga a kostol Bom Jesú. Vo Fatime sa pútnici zúčastnili duchovného programu, svätých omší, medzinárodného ruženca, krížovej cesty do osady Aljustrel, rodnej obce vizionárov a navštívili aj baziliky Ružencovej Panny Márie Fatimskej a Najsvätejšej Trojice. V posledný deň sa účastníci zastavili v Lisabone, kde navštívili Baziliku sv. Hieronyma.

MINIŠTRANSKÝ FUTBALOVÝ TURNAJ

1. marca 2014 sa uskutočnil tradičný miništrantský futbalový turnaj, ktorý každoročne organizujú bohoslovci Kňazského seminára. Program sa začal sv. omšou v seminárnej kaplnke o 8.00 hod. a pokračoval súbojom v športovej hale obce Badín. Po niekoľkohodinovom vzájomnom zápase sa napokon na treťom mieste umiestnil tím z Bánskej Štiavnici, druhými sa stali miništranti z farnosti Zvolen - Sekier a putovný pohár si bez jediného inkasovaného gólu vybojovali hráči z Prievidze.

MINIŠTRANSKÝ VÍKEND A MARIÁNSKE VEČERADLO

Od 28. do 30. marca 2014 sa uskutočnila miništrantská víkendovka. Tentoraz bol program pripravený pre vekovú kategóriu od 15 – 20 rokov. Počas víkendu, v sobotu, sa v našom seminári uskutočnilo aj mariánske večeradlo, ktorého sa každoročne zúčastňujú pútnici z celej diecézy.

Patrik ŠPÁNIK, 3. ročník

... Nielen z chleba žije človek...

Vo Svätom písme sa píše: „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Mt 4,4) Je to veľká pravda, lebo bez chleba človek nevie vychutnať ani Božie slovo. Hlad je hlad a pred ním nás „zachraňujú“ naše sestry Božského Vykupiteľa, ktoré sa o nás s láskou starajú a pripravujú rôzne dobroty. Čas plynie a s ním prichádzajú zmeny. Jednou takouto zmenou bola aj výmena sestier v kuchyni. Sestru Inviolatu nahradila sestra Annamária. Dovolili sme si položiť jej niekoľko otázok, aby sme sa o nej niečo dozvedeli.

Povedali by ste nám niečo o sebe? Aké sú Vaše spomienky na detstvo, rodinu? Na čo si najradšej spomínate zo svojej mladosti?

Volám sa sestra Annamária a pochádzam z malej dedinky Uloža, ktorá je obklopená lesmi a v jej blízkosti je veľmi známe pútnické miesto Mariánska Hora. So svojimi dvoma sestrami som strávila krásne detstvo uprostred prírody. Mládežnícky spevokol, ktorý som navštevovala, spájal kresťanskú mládež, a tak sme sa povzbudzovali vo viere. Ako každý mladý človek hľadá svoje miesto v živote, tak aj ja som sa modlila za Božiu vôľu, za dobrého životného partnera.

Kedy a čo Vás viedlo zasvätiť svoj život Bohu? Prečo ste si vybrali túto kongregáciu? Ako na to reagovalo Vaše okolie, rodina?

Sestry Božského Vykupiteľa pôsobia v Levoči a pre mňa to bolo najbližšie mesto, kam som často prichádzala. Mala som možnosť stretnúť rehoľné sestry, ktoré ma zaujali. Božia vôľa bola pre mňa veľkým prekvapením. Hneď pri prvom stretnutí s rehoľnou sestrou som sa rozhodla zasvätiť svoj život Bohu. Po vstupe do kongregácie sa začala moja formácia. Život

v spoločenstve je pre mňa stálou možnosťou zdokonaľovať svoj život podľa vzoru Ježiša Krista. Reakcie na moje rozhodnutie boli rôzne. Keďže to bolo krátko po páde totalitného režimu, zo strany rodičov to bol veľký strach, čo ak ma zatknú...

Vieme, že ste tu už boli, ako dlho? Čo sa tu odvtedy zmenilo? Kde ste boli medzičasom?

V Badíne som bola v roku 2005. Môj pobyt trval 1 rok. Ďalšie miesta môjho pôsobenia boli Rím, Vrícko, Spišská Nová ves, Slovenská Ľupča. Po 8 rokoch som sa znova vrátila do seminára v Badíne, kde na mňa čakala celkom nová komunita

sestier. Odvtedy sa tu zmenili tváre seminárnych predstavených a bohoslovcov.

Áké máte záľuby, koníčky a čo robíte rada vo voľnom čase?

Rada si vypočujem hudbu, prečítam dobrú knihu, ktorá ma posunie dopredu. Vo voľnom čase vyrábam a opravujem ružence.

Na záver by som sa chcel sestre Annemárii ešte raz srdečne poďakovať, že si na nás našla čas a odpovedala na naše otázky. Tešíme sa z jej prítomnosti a samozrejme aj na všetky dobroty, ktoré pre nás, verím že s láskou, pripraví.

Dominik KUČERA, 2. ročník

Veľkonočné symboly

Pôvodne slávila Cirkev sviatok Paschy v jeden deň. Tá sa konala buď v noci jarného splnu zo 14. na 15. niasana alebo podľa rímskej tradície, ktorá neskôr prevládla, v noci zo soboty na nedeľu po prvom jarnom splne. Od 4. storočia sa začínajú jednotlivé udalosti zvyrazňovať a slávnosti sú predsunuté ešte dva dni: piatok, deň Ježišovej smrti, a sobota, deň jeho odpočinku v hrobe. Dlhé storočia sa táto najväčšia slávnosť kresťanov vyvíjala postupne po celom svete. Dnes počítame do veľkonočného trojdnia Veľký piatok, Bielu sobotu a Nedeľu zmŕtvychvstania tak, ako to bolo v Ríme od 2. storočia. Obnovené trojdnie zahrňuje aj nedeľu zdôrazňuje starokresťanské chápanie Veľkej noci ako jednotnej oslavy smrti a vzkriesenia Pána.

Boží hrob

Už od počiatku kresťanstva mali veriaci vo veľkej úcte Pánov hrob. Od 10. storočia si ho chceli viac sprítomňovať, a preto si začali v kostoloch pripravovať Boží hrob. Základným prvkom bol kríž, najmä na adoráciu pre veriacich. Na našom území bolo tradíciou vkladať do hrobu aj Najsvätejšiu sviatosť. V 19. storočí bola pridaná socha s Kristom ležiacim v hrobe s prebodnutým bokom. Táto socha predstavuje spojenie dvoch podstatných motívov: ukrižovaného Krista a Spasiteľa uloženého v hrobe.

Veľkonočný oheň

Už v germánskych časoch pozdravovali ľudia vracajúcu sa jar radostným ohňom. Pre nás kresťanov znamená veľkonočný oheň víťazstvo svetla nad tmou. Kristus sám je svetlo, ktoré zaháňa tmou, pretože za nás zomrel na kríži a vstal z mŕtvych. Z tohto ohňa sa pripáli veľkonočná svieca. Všetky ostatné sviečky sa pripália z plameňa veľkonočnej sviečky.

Veľkonočná svieca (paškál)

Ako symbol vzkrieseného Krista je požehnávaná na začiatku obradu Veľkej noci. Táto svieca stojí vo veľkonočnom období na význačnom mieste kostola, v blízkosti ambony. Na svieci sa nachádza kríž a pripomína všetkým prítomným Ježišovu smrť a zmŕtvychvstanie. V štyroch uhloch kríža sa nachádzajú číslice roka, v ktorom sa začala slávnosť. Nad a pod krížom sú umiestnené písmena gréckej abecedy, prvé – alfa a posledné – omega, ktoré znamenajú: Kristus je začiatok a koniec všetkých čias. Na štyroch koncoch kríža sú klince, ktoré poukazujú na rany na rukách a nohách Ježiša. Piaty kliniec uprostred kríža poukazuje na ranu v Ježišomom srdci. Po skončení veľkonočného obdobia je umiestnená pri krstiteľnici a zapaľuje sa pri krstnej slávnosti.

Socha zmŕtvychvstalého Krista

Aj Kristovi dávame do rúk zástavu na znak víťazstva nad nepriateľom i na znak chvály, ktorú dostal od nebeského Otca. Táto socha sa nesie v procesii a zdobí oltár až do sviatku Nanebovstúpenia Pána.

Žehnanie pokrmov

Prísna pôstna disciplína zakazovala konzumáciu nielen mäsa, ale aj vajec a syra. Od 10. storočia boli pri veľkonočnej slávnosti tieto pokrmy požehnávané a stali sa akýmsi znamením veľkonočného Kristovho víťazstva, pozvaním k bratskej hostine – agapé. Pôvodne sa požehnanie konalo v eucharistickej modlitbe.

Pelikán

Pelikán je symbol sebaobetovania. V staroveku sa všeobecne verilo, že pelikán si zobákom rozzobe hrud' a vlastnou krvou kŕmi svoje mláďatá. Pre svoju domnelú obetavosť sa stal symbolom Ježiša Krista, ktorý preliat svojou krvou na Kalvárii na záchranu ľudí a teraz syti veriacich sviatostným telom a krvou. Z lásky a úcty ku Kristovej krvi sa pelikán stal jedným z najobľúbenejších symbolov Eucharistie.

Veľkonočný baránok

Ježiš je symbolom obety za druhých (porov. Zjv 5,6). Toto označenie je odvodené zo židovského zvyku. Kňaz položil svoje ruky na barana, ktorý ležal zviazaný na oltári. To znamenalo, že na barana boli naložené ľudské hriechy. Stal sa obetným baránkom. Bol obetovaný, aby zahladil ľudské hriechy. Ježiš – podobne ako tento baránok, berie na seba hriechy ľudí. Viedli ho na kríž tak, ako vedú baránka na zabitie. Ježiš ako Boží Baránok odňal svojou smrťou hriechy sveta.

Vajíčka (kraslice)

Vo všetkých kultúrach je vajíčko symbolom života. Tradícia maľovania vajíčok siaha do Egypta a Perzie, ktoré už v roku 5 000 pred Kristom poznali maľovanie vajíčok. Červená farba bola charakteristickou farbou vajíčka až do stredoveku. Je to farba krvi, lásky, víťazstva a kráľovej dôstojnosti. Pre kresťanov sa vajíčko stalo symbolom Kristovho zmŕtvychvstania. Obrazom toho je rozbitá škrupina vajíčka, z ktorej vychádza nový život.

Sliepka s kuriatkami

Je to znak vyjadrujúci bezpečie mláďat, ktoré nachádzajú ochranu pod krídlami matky, keď aj my sa uchylujeme, v prípade nebezpečenstva života, pod Božiu ochranu. Taktiež celá príroda sa na jar oblieka do zelene a do kvetov (z toho pochádza aj názov mesiacov v niektorých jazykoch: napríklad poľský „kwiecień“ – apríl, česky „květen – máj“). Celá príroda je tak znakom zmŕtvychvstalého Pána.

Veľkonočný zajac

Podľa ľudového podania zajac nespí – nemá totiž očné viečka, a tak sa zdá, že aj počas spánku bdie. Je označovaný za atribút zmŕtvychvstania, keďže Kristus nezostal v spánku smrti.

Len tvoja láska

Len pred pár mesiacmi všetci kresťania slávil Vianoce. Mohli sme si opäť spoločne pripomenúť Kristov príchod na zem. Teraz, o niekoľko mesiacov neskôr, máme možnosť pripomenúť si Jeho víťazstvo nad smrťou. Pozývam vás preto počas tohto veľkonočného času k zamysleniu sa nad udalosťami, ktoré sa týkali a týkajú tohto veľkého kresťanského sviatku.

Mária! (Jn 20, 16)

Mária, matka Kristova, sa svojim FIAT dala do služieb Bohu. Nielen na polovicu - úplne celá. Tak ako bola so svojim Synom pri jeho narodení, účinkovaní, tak bola prítomná aj pri jeho utrpení a zmŕtvychvstaní. Ona sama poznala Písmo, podľa ktorého Boh prisľúbil celému ľudskému pokoleniu Spasiteľa. A ním bol práve jej Syn. Ten, komu uverila, že na tretí deň vstane z mŕtvych. Jej samotná viera sa zjavila ženám, ktoré išli na tretí deň k hrobu ukrižovaného Krista. Azda neverili a zabudli, že sa má stať to, čo hovoril sám Kristus? Iné ženy išli, ona sama však nie. Nezabudla na to, čo neraz opakoval jej jediný Syn. Podobne aj my máme vydávať svedectvo o skutočnom Ježišovom zmŕtvychvstaní, a to našou vierou. O čine vykúpenia, ktorý bol prejavom jeho lásky k nám ľuďom. Zároveň sa aj my sami nechávajme naplňať jeho víťazstvom nad smrťou. Práve vďaka zmŕtvychvstaniu Božieho Syna platí

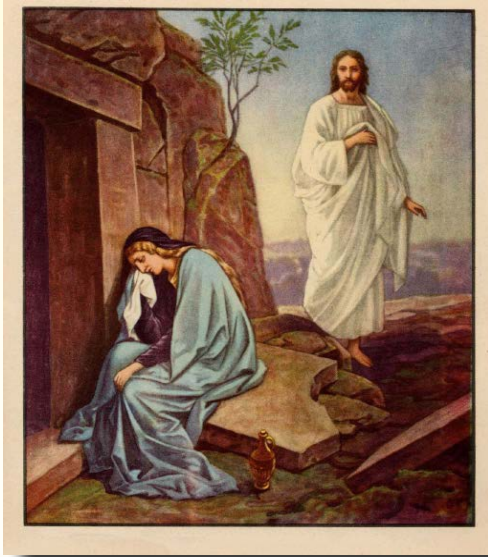
Pavlova veta: „Smrť pohltilo víťazstvo! Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kde je tvoj ostenň?“ (1Kor 15, 54-55).

Žiť realitu

Aké ľahké bolo žiť s Kristom a veriť v jeho víťazstvo, keď bol s učeníkmi. Ako rýchlo Tomáš uveril v Kristovo víťazstvo, keď mal rukolapný dôkaz. Kristus svojím zjavením dal milosť tým, ktorých si vybral za svojich učeníkov a ktorí ho nasledovali. Bola Božia vôľa zjaviť sa im. Už nikto z nich nemusel pochybovať - vďaka milosti mohli naplno žiť REALITU vykúpených Božích detí. Aká dôležitá je v tomto smere milosť. Aj vďaka nej nezostali apoštoli a mnohí ďalší Kristovi nasledovníci chladní voči víťazstvu nad smrťou. Nezostali zamknutí za dverami, ale išli a ohlasovali radostnú zvesť. Vedeli, že Kristus je s nimi až do skončenia sveta, a preto sa nebáli. Oni a mnohí ďalší ľudia po stáročia žili a žijú realitu - radosť zo zmŕtvychvstania Krista. Žiť realitu znamená mať radosť, a nie mať strach. Veď nie nadarmo nám neskôr Pavol hovorí: „*Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!*“ (Flp 4,4).

Peter, miluješ ma?

Ježiš je opäť medzi nami. Aká radosť musela byť medzi jeho nasledovníkmi. Splnilo sa, čo hovoril Mojžiš, Proroci i Žalmý. Už nehľadali živého medzi

mŕtvymi. Nakoniec, sám Ježiš s nimi ešte strávil niekoľko krásnych chvíľ, až do svojho nanebovstúpenia. Zjavil sa apoštolom v izbe, kde spolu stolovali, opäť spolu lovili ryby, cestoval s niektorými do Emauz a mnoho ďalšieho. Hoci vedel, ako sa zachovali počas jeho umučenia a odsúdenia, stále boli hlboko v jeho srdci. Hoci vedel, že ho aj oni milujú a v najbližších rokoch budú riskovať svoj život pre evanjelium, napriek tomu sa jedného z nich spýtal: „Šimon, syn Jánov, miluješ

ma väčšmi ako títo?» (Jn 21, 15). Podobnú otázku dáva Petrovi hneď o chvíľu: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?» (Jn 21, 16). Na obidve Peter odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.». Na tretíkrát Ježiš ale mení otázku: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád?» (21, 17). Ježiš akoby sa sklonil k láske Petra - a on, ktorý ho trikrát zaprel, uznáva svoju lásku: „Áno, mám ťa rád.». „Pas moje ovce!» - to sú odpovede na Petrove vyznania lásky. Ježiš takto ustanovuje Petra za hlavu svojej Cirkvi. Peter túto úlohu prijíma, hoci mu Ježiš vopred hovorí, čo ho to bude stáť: „Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš.» (Jn 21, 18).

Možno pre Petra nebolo ľahké spomínať na to, ako svojho Majstra zradil. Mohol si však byť istý, že mu Ježiš odpustil, keď zomrel aj za neho. V menej všetkých bohoslovcov chcem aj vám popriať, aby milosť, ktorú dal Boh ľudstvu, sa dotkla aj vášho srdca.

Roman KLAŠKA, 1.ročník

Obnova srdca

V sobotu 11. januára 2014 sa v našom seminári uskutočnila pravidelná duchovná obnova. Témou tejto obnovy bola „Obnova a celibát srdca vo vzťahu k Bohu a ľuďom.“ Exerციátorom bol vdp. Jozef Poliak, farský administrátor farnosti Žemberovce.

Srdce ako biblický pojem sa v duchovnom zmysle vzťahuje na celého človeka. Ovplyvňuje ľudské túžby, vôľu, chcenie a rozhodovanie. Srdce je veľmi dôležité pre duchovný život človeka. Ak nebudú naše srdcia v poriadku, nemôžeme nájsť Boha. Srdce musí byť čisté a musí v ňom byť priestor pre Boha, má byť naplnené Bohom. Ťažko je však milovať Boha bez toho, aby nebol v srdci. Naša túžba po Bohu má byť stále silnejšia. Boh má byť v našom srdci na prvom mieste.

Áký má byť vzťah medzi mnou a mojím blížnym? Je potrebné uvedomiť si, že neexistujú ideály – každý človek má svoje limity a nedostatky. Preto naše srdcia nemajú oťažieť voči druhým hnevom a kritickým. Dôležitá je tu modlitba, pokora a dialóg.

Ďalší dôležitý vzťah je vzťah medzi mojím srdcom a materiálnymi vecami. Materiálne veci nám často môžu spôsobiť otravovanie až záťaž, môžu nám zapratať srdce a znemožniť prístup Božieho hlasu. Preto je dôležité úplne sa odovzdať Bohu a s ním aj žiť.

Oblasť celibátu je citová záležitosť. Celibát srdca znamená, že srdce je slobodné, otvorené pre Boha a je naviazané na neho. Celibát v srdci a citoch je omnoho zložitejšia vec ako celibát fyzický, telesný. Výsledkom vzdľaovania sa od Boha môže byť napríklad krátkosť modlitieb a pády v oblasti čistoty. Je potrebné byť úprimný a prežívať celibát v slobode srdca – tak človek nachádza horlivosť a šťastie. Máme žiť svoje kňazstvo slobodne a pre všetkých, pri pohľade na tento postoj nás naplní vďačnosť.

Máme si chrániť svoje srdcia a dať si pozor na to, čo prijímame do svojich srdiec. To je výsledok, ovocie spôsobov, ktorými budujeme naše vzťahy, preto je dôležité povzbudzovať, napomínať, usmerňovať...

„Pane, chcem ťa milovať, túžiť po tebe, byť s tebou.“

Patrik ŠPÁNIK, 3. ročník

Chcem rásť v Bohu

15. februára 2014 sa v kňazskom seminári uskutočnila druhá tohtoročná duchovná obnova, ktorá sa niesla v duchu nových výziev v nadchádzajúcom semestri, ale aj v osobnom raste viery v Boha. Exerციátorom bol duchovný správca a riaditeľ sekcie pre mládež na Španej Doline – DCM Maják vdp. Andrej Darmo.

Prvá prednáška sa venovala témam ako viera, život, vzťah a inakosť. Tu prichádza nové pozvanie rásť v Bohu, trénovať a bojovať.

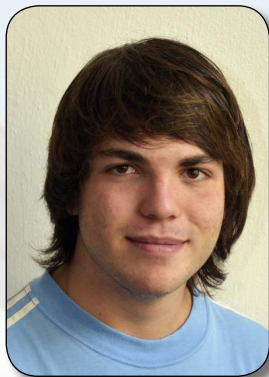
Viera hovorí o poznaní, ktoré sa člení na *rozumové*: sem patria vedomosti a reflexia..., *zážitkové (emocionálne)*: sem patrí skúsenosť, a *spirituálne (syntetické)* – hovorí o pohľade z Božej strany, je to akési spojenie rozumového a skúsenostného. Dôležitou skutočnosťou je aj vedieť identifikovať poznanie a tým vedomosti vytvárajú pamäť. Zaujímavý je výrok od Amedea Cenciniho: „Kto si pamätá, verí a kto verí, chce si pamätať.“ Pamäť vytvára vzťah, a preto bez pamäti niet vzťahu. Vzťah osobu inšpiruje, pohýna. Zodpovedná pamäť je pamäťou viery a tá dáva zmysel. Zmyslom viery je to, že Boh je plnosť. Viera nie je aktivita, ale prijatie Boha.

Druhou podtémou duchovnej obnovy bol život. Najskôr existuje nejaký zážitok, z neho sa stáva skúsenosť, zo skúsenosti vychádza transcendentná skúsenosť alebo skúsenosť viery, z nej zas zakúšanie a napokon o tomto všetkom hovorí život. Máme pamätať na to, že Boh je stále s nami, bol a bude (tzv. „memoria in futuro“). Dôležitý aspekt, ktorý je potrebné sa naučiť, je vyrozprávať svoju históriu, vidieť ju ako dejiny Božej lásky a napokon pýtať sa na zmysel konkrétnej udalosti. Boh sa stal človekom v Ježišovi Kristovi a smrťou na kríži a zmŕtvychvstaním začal novú realitu. Dal *zmysel nezmyselnosti* – čím väčšia nezmyselnosť, tým väčšia láska. Každý prísľub o Kristovi je aj prísľubom o mne. Zo svojich dejín robím dejiny spásy.

Moja cesta ku kňazstvu

alebo: Ako ma Ocko oslovil :-)

Najradšej by som všetkým ľuďom vyrozprával, ako to bolo so mnou od malička. Hlavne, ako to vnímam teraz, čo všetko mi Boh umožnil zažiť v živote. Či už dobré, alebo zlé. Teraz viem, že si ma tým všetkým celý čas pripravoval na službu, ktorú mi chce zveriť. Možno to budem môcť raz všetko vyrozprávať v knihe, kde budem mať na to viac priestoru. Teraz by som chcel porozprávať o našich „prvých krokoch“, kde som rozpoznať Jeho pozvanie do kňazstva.

Celé sa to začalo otázkou: „Kde ma chceš mať ty, Pane?“ Túto otázku som si položil v čase, keď sa mi zdôveril bratranec, že ho Pán pozýva do kňazstva. Prvýkrát som začal rozmýšľať presne opačne, teda nie, čo ja chcem, ale čo chce so mnou Pán. Ved' predsa on je ten Všemohúci, ktorý ma pozná najlepšie, a aj to, čo bude pre mňa v živote najlepšie, aby som bol v živote šťastný. Dlhú som sa modlil, aby mi Boh zjavil jeho vôľu so mnou, aby som vedel, ktorou cestou sa mám v živote vydať. Lenže odpoveď neprichádzala, až som sa cítil bezradne. Napriek tomu som sa neprestával modliť. Raz na stretnutí s birmovancami, ktorých sme pripravovali na birmovku, mi dal Boh odpoveď. Bolo to zvláštne. Birmovanci si ťahali nakresleného anjelika, na ktorom boli napísané súradnice biblického textu. Akurát chýbal jeden birmovanec, a preto som si potiahol i ja. Boli tam súradnice: 1Pt 2,1-5. Najprv som si z toho nič nerobil. No začalo to byť celé zvláštne. Každý si vytiahol odkaz s textom, ktorý sedel presne na neho. Všetci sme boli prekvapení, ako to na každého pasuje. Povedal som si, že to je náhoda... No predsa, ak by to „náhodou“ nebola náhoda, dohodol som sa s Bohom, nech mi dá ešte trikrát vedieť a ja pôjdem za kňaza.

Prešiel rok, dva, a ja som na to úplne zabudol. Práve sme si mali podávať prihlášky na vysokú školu, keď som si spomenul na dohodu s Bohom. Znova som sa začal pýtať Boha, kde ma chce mať. Bol som veľmi zronený, lebo som nedostával žiadnu odpoveď z neba. Bolo to asi moje najdlhšie ticho od Boha v živote. Potreboval som sa s niekým o tom poradiť. Napadol mi môj bratranec, ktorý bol už v seminári. Iba som mu chcel napísať, ale bratranec už písal mne. Napísal mi, že sa mu sníval so mnou sen. Vo sne ma videl ako prváka v seminári. Mňa to strašne chytilo za srdce a dokonca tak, že som plakal tri hodiny v jednom kuse. Pociťoval som radosť, no predsa na druhej strane strašnú nedostatnosť a hriešnosť. Po tomto všetkom som si opäť povedal: To bola NÁHODA.

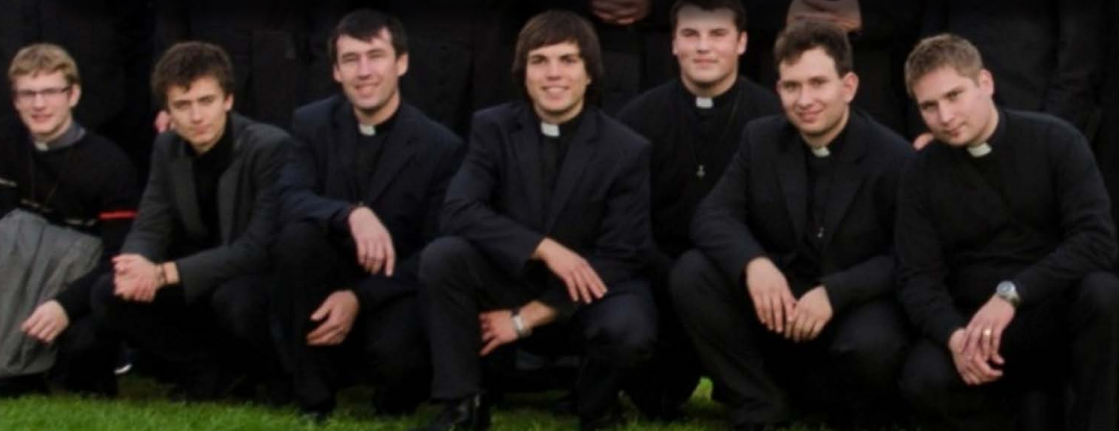
...Ale stále mi to vrtalo v hlave. Čím ďalej, tým viac som si začal uvedomovať, že to asi nebude NÁHODA.

Na sviatok Troch kráľov (alebo Zjavenia Pána) som sa bol modliť po uliciach nášho mesta. Akurát som riešil rôzne otázky s Pánom, aké by to bolo, keby som šiel za kňaza: „Čo si o mne pomyslia ľudia? Nezavrhnú ľudia Cirkev, keď sa dozvedia, že JA idem za kňaza? Ako to prijímú iní?“ Takéto otázky mi vrtali v hlave, keď vtom padla hviezda z neba. Iba v myšlienkach mi napadlo, nech ju skúsím nasledovať ako traja králi. Pozeral som, kam padala. Hviezda padla „presne“ do evanjelického kostola. Vybral som sa tam. Bol piatok večer. Ostal som veľmi milo prekvapený, pretože naši bratia evanjelici mali bohoslužbu, ktorú zvyčajne mávajú v nedeľu. V kázni odznela veta, ktorú si pamätám dodnes: „Nemáme sa pozerat' na to, ako sa na nás budú pozerat' iní ľudia, ale máme plniť Božiu vôľu.“ Po tejto vete som sa rozhodol podať prihlášku do kňazského seminára. Ale stále mi vrtalo hlavou, či si mám podať prihlášku do seminára už teraz. Pretože Boh mi dal dvakrát vedieť, a nie trikrát, ako sme sa dohodli ohľadom môjho povolania. Vďaka Bohu, že mi poslal do cesty kňaza, ktorému som sa mohol so všetkým zdôveriť. Kňaz sa ma spýtal: Lukáš, kebyže ti Boh dá ešte raz vedieť, že máš byť kňazom, bol by si si istý na sto percent svojou cestou? Odpovedal som mu: Áno. Kňaz mi na to povedal: Vidíš. Boh nechce od teba sto percent, aby si si bol istý, ale aby ti ostalo miesto aj pre vieru a tvoje slobodné rozhodnutie.

...Takto sa u mňa začala nová životná cesta. Kráčať s Ním je jedno veľké dobrodružstvo! :) Ale krásne. A ako každé poriadne dobrodružstvo, má aj táto cesta lepšie i horšie dni, ktoré sú popretkávané veľkou Láskou :). Chcel by som každému jednému z vás povedať: Nebojte sa! :) Nebojte sa pýtať, ale aj odpovedať. Či už vás pozýva do kňazstva, manželstva, rehole, rádu, pustovníckeho života atď.

Náš nebeský Otec vie, čo je pre nás najlepšie.

Lukáš PRIŠKIN, 2. ročník

Rok Sedembolestnej Panny Márie

Rozhodnutím Konferencie biskupov Slovenska bol rok 2014 vyhlásený za Rok Sedembolestnej Panny Márie. Dôvodom je 450. výročie od prvého zázraku na príhovor Panny Márie v Šaštíne a 50. výročie potvrdenia Sedembolestnej Panny Márie za patrónku Slovenska pápežom Pavlom VI., ktorý zároveň vyhlásil chrám v Šaštíne za baziliku minor. Rok Sedembolestnej Panny Márie bude trvať do 31. decembra 2014.

Pri tejto príležitosti určil otec biskup Marián Chovanec sedem chrámov diecézy, v ktorých bude možné pri splnení zvyčajných podmienok získať dar úplných odpustkov. Zvyčajnými podmienkami na získanie úplných odpustkov sú sviatosťná spoveď, sväté prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca. Veriaci v Krista, ktorí sa opravdivo kajajú, ich môžu v jubilejnom roku získať raz denne a môžu ich tiež na spôsob príhovoru privlastniť dušiam, ktoré sa ešte zdržiavajú v očistci, pri každej pútnickej návšteve národnej svätyne Sedembolestnej

matky v Šaštíne, keď sa nábožne zúčastnia nejakého posvätného slávania, alebo aspoň primeraný čas tam zasvätia nábožnému rozjímaniu, ktoré zakončia modlitbou Pána, vyznaním viery a modlitbou k nebeskej patrónke s aspoň jedným desiatkom ruženca; taktiež vo sviatky Panny Márie pri pútnickej návšteve ktoréhokoľvek chrámu vybraného pre jubilejný rok, ak sa v ňom nábožne zúčastnia na eucharistickom slávení alebo Liturgii hodín, alebo tam nábožne prednesú uvedené modlitby; a napokon 15. septembra 2014 na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie v ktoromkoľvek chráme alebo na posvätnom mieste, ak sa nábožne prednesú vyššie uvedené modlitby za šírenie svätej viery na Slovensku.

V našej diecéze boli ako jubilejné chrámy určené tieto:

- farský Kostol nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici,
- prepoštský Kostol Panny Márie v Kláštore pod Znievom,
- farský Kostol narodenia Panny Márie v Krupine,
- Kostol Panny Márie Fatimskej na Raticovom Vrchu,
- Bazilika navštívenia Panny Márie na Starých Horách,
- farský Kostol nanebovzatia Panny Márie v Šahách,
- farský Kostol Sedembolestnej Panny Márie v Žiari nad Hronom.

Tieto diecézne jubilejné mariánske chrámy nám majú napomáhať k získaniu čo najväčšieho počtu duchovných dobier pre seba i svojich drahých a k nábožnému sláveniu Roka Sedembolestnej Panny Márie.

Apoštolská penitenciária určila, že nábožní veriaci v Krista, ktorým bráni staroba alebo ťažká choroba zúčastniť sa púte do jubilejných chrámov, môžu získať úplné odpustky vtedy, ak sa rozhodnú odporovať každému hriechu a vzbudia si úmysel splniť hneď, ako to bude možné, tri zvyčajné podmienky pred nejakým menším vyobrazením Sedembolestnej matky, v duchu sa pripoja k jubilejnému sláveniu alebo púti a obetujú svoje modlitby a bolesti skrze Máriu milosrdnému Bohu.

Úplné odpustky jubilejného Roka Sedembolestnej Panny Márie bude možné získať počas týchto sviatočných dní Panny Márie:

- 28. júna: **Nepoškvrnené Srdce Panny Márie**, spomienka
- 02. júla: **Návšteva Panny Márie**, sviatok
- 15. augusta: **Nanebovzatie Panny Márie**, slávnosť
- 22. augusta: **Panna Mária Kráľovná**, spomienka
- 8. septembra: **Narodenie Panny Márie**, sviatok
- 15. septembra: **Sedembolestná Panna Mária**, slávnosť
- 7. októbra: **Ružencová Panna Mária**, spomienka
- 21. novembra: **Obetovanie Panny Márie**, spomienka
- 8. decembra: **Nepoškvrnené počatie Panny Márie**, slávnosť

Aj keď sviatok Sedembolestnej Panny Márie nemá svoj pôvod na slovenskom území, má svoje mimoriadne miesto v našich dejinách. Ako súčasť cyrilometodského dedičstva Slovákov tvoril tento sviatok v spojení so symbolickými siedmimi bolesťami Panny Márie útechu v národnom, náboženskom a sociálnom útlaku počas predošlých niekoľkých stáročí. Tým sa vytvorili silné predpoklady, aby sa úcta k Sedembolestnej stala symbolom Slovákov, ktorí ju oddávna považovali za svoju hlavnú nebeskú patrónku. Slávenie jubilejného roka je preto vhodnou výzvou nato, aby sme nezabúdali vkladať všetky svoje trápenia a bolesti s dôverou oddaných synov a dcér práve do náručia našej nebeskej Matky Márie.

O rozšírenej úcte k Panne Márii Sedembolestnej svedčí aj najväčší počet tomuto titulu zasvätených kaplniek i kostolov spomedzi všetkých mariologických patrocínií na Slovensku. Na území Banskobystrickej diecézy sa nachádza približne päťdesiat kaplniek a takmer desiatka kostolov zasvätených patrónke Slovenska. Týmto kostolom a kaplnkám sa budeme špeciálne venovať v nasledujúcich číslach časopisu.

Johann Sebastian Bach

„Komu je umením život, toho život je umením“

Johann Sebastian Bach sa narodil dňa 21. marca 1685 v Eisenachu v Durínsku. Jeho otec Ambrosius bol dvorným trubačom a mestským kapelníkom. Jeho rodina bola evanjelickej viery augsburského vyznania. Od svojej mladosti veľa študoval. Keďže Bachovi rodičia zomreli príliš skoro, o jeho výchovu sa staral o 16 rokov starší brat Johann Christoph, ktorý býval v Ohrdrufe.

Weimar. Pracoval ako huslista v súkromnej kaplnke spoluregenta Johanna Ernsta von Sachsen-Weimar. Regent mu dáva miesto organistu.

Arnstadt, kde dostal miesto organistu, má nedorozumenia s mestskou radou, lebo išiel navštíviť Dietricha Buxtehudeho (v tej dobe známeho organistu a skladateľa v Lübecku), ale dvojtyždňovú dovolenku si predĺžil na tri mesiace. V roku 1707 opúšťa Arnstadta prichádza do Mühlhausenu.

V Mühlhausene si zakladá rodinu. Berie si svoju sesternicu z druhého kolena – Máriu Barboru Bachovú. V roku 1708 prichádza do Weimaru.

Bach je 2. marca 1714 vymenovaný za koncertného majstra vo Weimare s patrične vyšším platom. Vo Weimare ako koncertný majster musel však každé 4 týždne skomponovať novú kantátu pre chrám na nedeľu. Ako prvá zaznie v Kvetnú nedeľu 25. marca 1714 kantáta *Himmelskönig*

sei willkommen (Nebeský kráľ buď vítaný) BWV 182. Bach v pravidelných intervaloch skladá najmenej 20 diel. Tieto diela tvoria základnú schému neskorších kantátových ročníkov v Lipsku. Bach bol veľký perfekcionalista, všetko robil naplno a žiadal to aj od ostatných.

Köthen (1717 – 1723) – Bach je kapelníkom na dvore kniežatťa Leopolda von Anhalt-Köthen. Ako príspevok k hudobnej výchove svojich detí začína Bach 22. januára 1720 písať klavírnú knižku pre najstaršieho syna Wilhelma Friedemanna. V Köthene napísal slávne *Brandenburgské koncerty* (BWV 1046 – 1051) pre markgrófa Christiana Ludwiga z Brandenburska. Ako každý rok cestuje dvor s kniežatťom do Karlových Varov a pobudne tam dva mesiace. Zatiaľ čo bol v Karlových

Varoch, zomiera jeho manželka Mária Barbora, pochovaná je 7. júla, ale Bach sa vrátil až o desať dní neskôr. Tento zážitok pravdepodobne znamenal preňho zvrät v jeho živote, a preto sa rozhodne odísť. Po smrti prvej manželky sa v roku 1721 opäť oženil s Annou Magdalénou.

Bach s rodinou prichádza do Lipska. Stáva sa kantorom v Kostole sv. Tomáša v Lipsku. Lipsko je poslednou zastávkou v jeho živote. V Lipsku mal nielen hudobné povinnosti v Kostole sv. Tomáša, ale musel vyučovať latinčinu na pričlenenom internáte. Zároveň prevezme *Collegium musicum*, ale až v roku 1729. Lipské pôsobenie sa viaže s napísaním takých diel ako sú Pašie (Matúšove a Jánove). Samozrejme nemôžeme zabúdať ani na Veľkú omšu h mol a Magnificat. Kantáty, či už svetské alebo chrámové, ktoré tu vznikali, sú dôležitou súčasťou. Dva mesiace pred svojou smrťou, teda v máji roku 1750, si berie svojho posledného študenta Johanna Gottlieba Mühela. Nie je známe, do akej miery ho vedel vyučovať.

Johann Sebastian Bach zomiera 28. júla roku 1750. Jeho hrob sa nachádza v Chráme sv. Tomáša v Lipsku.

Povedali o ňom...

„To je už konečne niečo, z čoho sa možno niečomu naučiť.“ (Wolfgang Amadeus Mozart)

„Jeho hudba je nadčasová.“ (Sting)

„Ja si vravím: akoby sa večná harmónia sama so sebou zahrávala; tak ako sa to v Božom lone krátko pred stvorením sveta mohlo odohrávať, tak sa to hýbalo aj v mojom vnútri, a bolo mi tak, akoby som nemal ani nepotreboval ani uši, nieto ešte oči, a ani žiadne ďalšie zmysly.“ (Johann Wolfgang von Goethe)

„Bach by sa mal volať nie Bach – potok, ale Meer – more.“ (Ludwig van Beethoven)

„My všetci sme v porovnaní s ním babráci.“ (Robert Schumann)

„Tento týždeň som si trikrát vypočul Matúšove pašie, vždy s rovnakým pocitom nesmierneho obdivu. Kto sa kresťanstvu úplne odučil, ten to počuje skutočne ako evanjelium.“ (Friedrich Nietzsche)

„Bach je začiatok a koniec celej hudby.“ (Max Reger)

Matúš SLIACKY, 1. ročník

Miesto premeny

Fatima. Prvé, čo nám príde na um, je zrejme miesto, kde sa zjavila Panna Mária. Poznáme ju z filmov – vidíme miesto prázdne, pusté, je tu len pole, kde sa pasú ovečky, a strom, kde sa neskôr zjaví Panna Mária. K tomu traja pastieri: Lucia, Hyacinta a František.

Dnes, keď prichádzame na toto miesto, nie je to už miesto osamelé, kde by sme sotva našli človeka. Z miesta sa stalo mesto, ktoré v súčasnosti dokáže ubytovať naraz až 15 000 pútnikov. Vyrástli tu početné hotely a ubytovne a mesto zaplnilo množstvo predávajúcich obchodníkov. Po poli tu niet ani stopy a len ťažko by tu našla obživu čo i len jedna ovečka, lebo na mieste, kde sa zjavila Panna Mária, je urobené veľké kamenné námestie. Teraz sem neprichádzajú ovečky, ktoré sa potrebujú napásť trávou, ale ovečky Pánove. Ovečky hľadajúce iný pokrm, pokrm večný, živý a nemenný. Ich pastierom je sám Boh. Ako hovorieval (už čoskoro svätorečený) pápež Ján Pavol II. – cez Máriu k Ježišovi. Pánove ovečky sem prichádzajú načerpať živej vody, takej vody, ktorá prúdi do večného života. Ale aké by to boli ovečky, keby mysleli len na seba a na svoje potreby? Prinášajú sem aj svojich blízkych, ktorých nosia vo svojom srdci (či už živých, alebo zosnulých), ich starosti a trápenia, aj tých, ktorí si nemôžu dovoliť pre rozličné prekážky vykonať takúto púť. Toto je naša viera – vedieť sa obetovať pre iných, vedieť im slúžiť ako samotnému Kristovi. A to je základná úloha kňazov, aj nás, ktorí sa na kňazskú službu pripravujeme, a v neposlednom rade každého kresťana. Veď aj Panna Mária nehovorí deťom vo Fatime modlitbu „zachráň ma od pekelného ohňa“, ale „zachráň nás od pekelného ohňa“, teda nás všetkých; a nie „prived’ do neba moju dušu“, ale „prived’ do neba všetky duše“ a dopĺňa „ale najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo“. Tak sa nám tu javí dvojitý zmysel, a to prvý, že nepozerám len na seba, na svoje záujmy, ale predovšetkým na svojho blížneho, a druhý, aby sa dostal do neba aj ten posledný hriešnik.

Keď hovoríme, ako tu vyrástlo množstvo hotelov či iných zariadení, môžeme povedať, že tu vyrástlo aj milostivé miesto, ktoré prináša ľuďom oázu na tomto svete. Oázu pokoja, mieru či solidárnosti s inými.

Tomáš ŠVINGÁL, 4. ročník

Očami pútnikov...

Kňazský seminár organizoval v dňoch 10. – 14. februára 2014 púť do Santiaga de Compostela a Fatimy. Ako videli túto púť bohatú na milosti jej účastníci? Prinášame odpovede štyroch z nich na nasledovné otázky:

- 1. Aké boli vaše očakávania pred púťou a ako sa naplnili?**
- 2. Aké najsilnejšie zážitky si prinášate z púte?**

Jozef Repko, prefekt

1. Tešil som sa na púť do Fatimy najmä preto, že si opäť pripomeniem chvíle, kde nás Mária vyzýva k prinášaniu drobných obiet každodenného života a modlitbe posvätného ruženca za obrátenie hriešnikov. Zároveň som túžil vo Fatime môcť prosiť a zveriť nás všetkých do ochrany a príhovoru nebeskej Matky. Tieto moje očakávania sa naplnili v bohatej miere, keďže bolo dostatok priestoru na osobnú či spoločnú modlitbu.
2. Pre mňa sú to najmä tieto dva: keď nám počas krížovej cesty zasvietilo slnko (počas celého pobytu vytrvalo pršalo), mohli sme ju prežiť v peknom počasí s hodnotnými rozjímavosťami nad utrpením Božieho syna. Pripomenulo mi to, že aj keď je v našom živote utrpenie, slnko Božej lásky nás stále sprevádza svojím teplom a jasom; pripomenutie si faktu, že Mária sa predstavila deťom ako Kráľovná pokoja a naozaj Portugalsko bolo uchránené od hrôz druhej svetovej vojny. Keď sa jej tiež zverím a budem jej dôverovať, „žiadna vojna, ktorá sa strhne okolo mňa“, ma nemôže pohltiť.

Anton Adam, vyučujúci

1. Mojou veľkou túžbou bolo prísť na miesto, kde sa nebo „spojilo“ so zemou. Udalosť zjavenia vo Fatime je pre mňa svedectvom veľkej Božej lásky k človeku, ktorú prejavil v Máriinom prostredníctve v jej prítomnosti pri malých, avšak dôverujúcich deťoch. Očakával som duchovné povzbudenie na mieste, ktoré Magistérium Cirkvi predstavuje ako autentické, aby človek viery – a takým chcem byť aj ja – bol vnímavý na Ježišovo slovo, k naplneniu ktorého chce priviesť aj nebeská Matka, Mária. Dakujem za dar tejto púte a som plný dôvery, že Pán na orodovanie Kráľovnej posvätného ruženca mi pomôže byť verným až do konca pozemskej púte.
2. Bolo ich viac, oslovili ma najmä prejavy úprimnej, otvorenej a pokornej

modlitby mnohých pútnikov. Rezonuje vo mne modlitba krížovej cesty a rodný dom sestry Lucie. Duchovným zážitkom, ktorý vo mne pretrváva, je aj spracovanie výjavov Kristovho života, v ktorom nachádzam posolstvo pre vernosť môjho povolania a kňazského pôsobenia. To všetko je umocnené radosťou, že som sa stretol aj so sv. Jakubom – hoci krátko, ale intenzívne.

sr. Lucilla

1. Pán Boh nás berie vážne, povedal mi kňaz pri rozhovore. A ja som sa už často vo svojom živote o tom presvedčila. Boh vypočul nielen moje prosby, ale aj najnútornejšie túžby. Bolo to aj v tomto mesiaci február, keď som mala možnosť navštíviť mariánske pútnické miesto Fatima.
2. Najkrajší je prvý dojem, prvé stretnutie, človek potom má o čom rozmýšľať a meditovať. Uprostred dvoch bazilik Ružencovej Panny Márie a Najsvätejšej Trojice je miesto zjavenia, kde sa nachádza socha Panny Márie Fatimskej. Panna Mária s veľkou nehou a láskou prijíma všetkých pútnikov. Rozumie všetkým, či sú to Vietnamci, Kórejci, Poliaci, Chorváti, Slováci a mnohé iné národnosti. Všetci sa modlia svätý ruženec vo svojom jazyku a prosia o príhovor Panny Márie. Aj ja som tam prišla, aby som Pannu Máriu prosila. No prinášala som jej prosby ľudí, ktorých som vo svojom živote stretla a s ktorými sa denne stretávam. Na tomto mieste som si posilnila svoju vieru, aj odvahu znášať ťažkosti života podľa príkladu Panny Márie.

Rudolf Kamenský, 4. ročník

1. Tešil som sa na Santiago de Compostela, ktoré som už v minulosti navštívil cez pešiu púť. Túžil som vyprosiť si tam potrebné milosti pre ďalší život. Tešil som sa na pekné počasie, a aj keď pršalo, duchovný zážitok nebol okypťený, ale posilnený aj cez túto obeť. Samozrejme, najviac som sa tešil na Fatimu. Potreboval som i cez toto milostiplné miesto načerpať energiu a silu, čo sa aj naplnilo.
2. Spomenul som dážď a ten mi pripomínal milosti, ktoré sa v Santiagu, ale hlavne vo Fatime na nás z neba doslova liali. Santiago bolo super, ale Fatima je skutočne miesto, ktoré v rámci duchovného zdravia treba navštíviť. Veľa zážitkov si prinášam zo spoločnosti nás pútnikov, vedenia seminára, sestričiek, či bohoslovcov. Atmosféra vo Fatime bola skutočne naplnená duchom radosti, lásky a slobody. Dakujem.

FATIMA – HISTÓRIA A VÝZNAM PRE SÚČASNÚ DOBU

Fatima, známe pútnické miesto v Portugalsku, bola naším cieľom počas púte v dňoch 10. – 14. februára 2014. Všetci dobre vieme, že počas prvej svetovej vojny sa Panna Mária zjavovala od 13. mája do 13. októbra 1917 trom mladým pastierikom Františkovi, Hyacinte a Lucii. História a takisto význam Fatimy pre súčasnú dobu sa nedá pochopiť bez toho, aby sme priblížili udalosti, ktoré sa na tomto mieste odohrali.

Zjavenia anjela

Skôr než nastali fatimské zjavenia, zjavil sa v roku 1916 trom malým pastierikom anjel na poli zvanom „ChousaVelha“, ktoré patrilo rodine dos Santosovej. Anjel sa im predstavil ako anjel pokoja. Druhé zjavenie sa udialo v lete pri studni Arneiro. Anjel sa im predstavil ako strážny anjel Portugalska. Vyzýval a povzbudzoval deti, aby obetovali všetky svoje obety za obrátenie hriešnikov. Tretie zjavenie anjela sa odohralo buď v septembri, alebo októbri na vrchu Valinhos. Deti počas tohto zjavenia prvýkrát prijali telo a krv Krista. Anjel znovu vyzýval deti, aby činili pokánie za zločiny ľudí.

Zjavenia Panny Márie

Prvé zjavenie Panny Márie sa uskutočnilo dňa 13. mája 1917 na pasienku Cova da Iria. Traja malí pastierikovia videli blesk a zrazu sa im zjavila žena, ktorá žiarila ako slnko. Táto žena povedala v rozhovore Lucii, aby prišli šesť mesiacov po sebe vždy

trinásteho v tú istú hodinu na toto miesto. Deti sa rozhodli obetovať všetky svoje utrpenia za hriechy druhých. Pani prosila deti, aby sa modlili ruženec za pokoj vo svete a za koniec vojny. Správa o zjavení Panny sa rýchlo rozniesla po dedine. Luciina mama chcela prinútiť svoju dcéru poprieť zjavenia. Mnoho ľudí začalo chodiť na domnelé miesta zjavenia. Druhé zjavenie sa uskutočnilo 13. júna na sviatok sv. Antona, patróna Portugalska. Panna Mária chcela, aby deti prišli aj nasledujúci mesiac, aby sa modlili každodenne ruženec a aby sa naučili čítať. Mária povedala Lucii, že František a Hyacinta prídu zakrátko do neba, ale Lucia mala ostať dlhšie. Šírila úctu k Nepoškvrnenému Srdcu. Panna Mária ukázala deťom svoje srdce, ktoré bolo zraňované hriechmi ľudí. Mnoho ľudí sa pýtalo na obsah zjavenia. Deti len oznámili ľuďom požiadavku Panny Márie modliť sa ruženec. Tretie zjavenie sa uskutočnilo 13. júla 1917. Aj tomuto zjaveniu predchádzalo neobyčajné svetlo. Panna Mária žiadala deti, aby prišli 13. nasledujúceho mesiaca a aby sa modlili na česť Panny Márie

ružencovej za ukončenie vojny. Lucia prosila Pannu Máriu, aby urobila zázrak na potvrdenie pravosti zjavenia. Panna Mária uistila Luci, že zázrak sa stane v októbri. Deti znovu vyzývala, aby sa obetovali za hriešnikov. Fatimské

tajomstvo sa týkalo vízie pekla, potom druhej svetovej vojny, zasvätenia Ruska Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie. V tretej časti tohto tajomstva deti videli postavu pápeža, ako padol pod výstrelmi, ale nakoniec vstal. Štvrté zjavenie sa malo uskutočniť 13. augusta 1917, ale nestalo sa tak. Starosta Vila Nouva de Ourém Artúr de Oliveira Santos uniesol deti a dal ich do väzenia. Dôvodom ich väzenia bola jeho túžba zistiť obsah tajomstva. Deti nedokázal prinútiť, aby tajomstvo prezradili. Panna Mária sa trom deťom predsa zjavila 19. augusta 1917. Povedala im, aby sa každý deň modlili ruženec a aby naďalej prichádzali na toto miesto, že posledný mesiac sa stane zázrak, aby všetci uverili. Predposledné zjavenie sa uskutočnilo 13. septembra 1917. Na tomto zjavení bolo prítomné množstvo

ľudí. Mnohí skrze deti prednášali prosby za uzdravenie členov ich rodín. Svedkami tohto zjavenia boli aj kňazi, aj novinári. Panna Mária prosila deti, aby pokračovali v modlitbe ruženca za koniec vojny. Prisľúbila, že v októbri sa zjaví Ježiš, Panna Mária Bolestná, Karmelská a svätý Jozef. Posledné zjavenie sa odohralo dňa 13. októbra 1917. Panna Mária sa predstavila ako Ružencová a chcela, aby bola postavená kaplnka na jej počesť. Nakoniec Panna Mária urobila prisľúbený zázrak. Slnko sa veľkou rýchlosťou točilo, vysielalo farby všetkými smermi, znižovalo sa a zdalo sa, že padne na ľudí. Po skončení zjavenia obklopil troch pastierikov zástup a chceli s nimi hovoriť. Františkovi sa podarilo ujsť domov, Hyacintu rodičom odniesol istý muž. Lucia ostala na mieste zjavenia a mnoho ľudí sa modlilo do neskorej noci pri dube zjavenia.

Význam Fatimy pre súčasnú dobu

Fatima aj po takmer sto rokoch od fatimských chudalostí je miestom neustálych modlitieb, neustálej konverzie. Fatimský odkaz od Panny Márie je dennodenná modlitba posvätného ruženca, obety za obrátenie hriešnikov, sviatostný život reprezentovaný svätou spoveďou a Eucharistiou. A hlavne jej uistenie, že nakoniec jej srdce zvíťazí. Mnoho pápežov posledných rokov takisto zdôrazňovalo význam Fatimy.

Z dostupných zdrojov spracoval:
Dominik SŇAHNÍČAN, 3.ročník

Spolupráca zdravotníkov na potrate

- áno či nie?

Viacerí čestní zdravotníci sa môžu vo svojej profesii dostať do dilemy. Napríklad – popri skutočne osožnej službe chorým ľuďom – touto činnosťou budú zároveň aj nepriamo prispievať k vykonávaniu potratov alebo iných morálne neprípustných výkonov. Za akých okolností môžu spolupracovať a za akých majú povinnosť odmietnuť, hoci to bude aj ťažké?

Pozn. Potraty sú citlivou témou zvlášť kvôli matkám, ktoré boli na potrate a teraz to ľutujú, trápí ich to a potrebujú odpustenie. My sa však teraz pozrieme na potrat len z hľadiska zdravotníkov.

Zdravníctvo je systém, ktorý zvlášť pri komplikovanejších výkonoch stavia na spolupráci viacerých zdravotníkov. Aj vďaka takejto spolupráci koná zdravotníctvo spoločnosti skutočne veľké dobro. Niekedy však zdravotníci podobne spolupracujú aj na morálne neprípustných výkonoch. Kedy je však táto spolupráca prípustná, si priblížime štruktúrovane:

Spolupráca na morálne vážne zlej veci:

- **formálna spolupráca** – *nie je nikdy dovolená*
- **materiálna spolupráca:**
 - **priama (bezprostredná) materiálna spolupráca** – *nie je nikdy dovolená*
 - **nepriama (sprostredkujúca) materiálna spolupráca:**
 - **rozdeľujeme ju na mnoho stupňov od blízkej až po vzdialenú (príp. veľmi vzdialenú)**
 - *čím je nepriama materiálna spolupráca vzdialenejšia, tým je ospravedlniteľnejšia + ďalšie podmienky.*

Nedovolená spolupráca na umelom potrate

Formálna spolupráca vyžaduje súhlas so zlým úmyslom a je vždy nedovolená. Stačí podnet, povzbudenie, schválenie a niekedy i samotné mlčanie, keď by bola povinnosť hovoriť a odsúdiť zlo. Napríklad zdravotník, ktorý tehotnej žene radí potrat, i keď „terapeutický“, alebo robí dokonca na ňu nátlak, formálne spolupracuje. Podobne takto môže spolupracovať na potrate aj otec dieťaťa, a to aj vtedy, keď matku svojho dieťaťa nepodporuje, nepomáha jej, prípadne ju opustí.

Takáto spolupráca pri potrate (vedome a dobrovoľne) je ťažký hriech. Cirkev trestá tento zločin exkomunikáciou. Cirkev týmto zdôrazňuje závažnosť spáchaného zločinu a nenapraviteľnú škodu spôsobenú usmrtenému neviniatku, jeho rodičom a celej spoločnosti (porov. KKC 2272).

O priamu materiálnu spoluprácu na vykonaní umelého potratu (ktorá je tiež nedovolená) ide vtedy, keď bez nej nie je možné vykonať potrat. Nedovolená

spolupráca je napríklad činnosť zdravotnej sestry, ktorá sa podieľa na priamom vykonávaní potratu, podáva nástroje a podobne – hoci potrat vnútorne nemusí schvaľovať.

Môže byť prijateľná spolupráca na umelom potrate?

Prijateľná môže byť jedine **nepriama materiálna spolupráca za určitých podmienok. V prvom rade**

musí ísť o skutok, ktorý nie je bezprostredne spojený s potratom. **Ďalej** čím je táto spolupráca vzdialenejšia, tým je ospravedlniteľnejšia. Totiž nepriama materiálna spolupráca môže mať mnoho stupňov od blízkej až po vzdialenú (prípadne veľmi vzdialenú) spoluprácu. **A nakoniec,** aby spolupráca bola ospravedlniteľná, vyžaduje sa ešte, **aby** dobro získané pri spolupráci prevýšilo vykonané zlo **a aby** sa vylúčilo nebezpečenstvo pohoršenia. Vždy sa však treba usilovať, aby sa vôbec dané zlo – teda potraty – prestali vykonávať. Napríklad zdravotná sestra, ktorá

vykonáva EKG (elektrokardiograf) žene, ktorá sa pripravuje na potrat (s ktorým zdravotná sestra nesúhlasí), nespolupracuje na ňom, iba ak spôsobom takým vzdialeným, že to zostáva bez vplyvu na skutok abortu. Taktiež má prijateľnú spoluprácu (nepriamu materiálnu vzdialenú) aj napríklad upratovačka, údržbár, vrátnik v nemocnici s rôznymi zdravotnými oddeleniami, aj s oddelením na vykonávanie potratov. Vždy ale treba rozlišovať konkrétnu situáciu. Je rozdiel, keď niekto robí napríklad vrátnika v nemocnici s rôznymi zdravotnými oddeleniami a vrátnika na potratovej klinike.

Spolupráca na sterilizácii, eutanázii, asistovanej reprodukcii, klonovaní, odbere biologického materiálu...

Treba pamätať, že ani spolupráca formálna, ani materiálna priama nemôže byť prípustná pri žiadnom morálne neprípustnom zdravotnom výkone. Neprijateľnou formálnou spoluprácou sú napríklad povzbudenie, odporúčania na sterilizáciu, eutanáziu, ponuky asistovanej reprodukcie alebo súhlas s vykonávanými pokusmi na embryách, klonovaním a podobne. Neprijateľnou materiálnou priamou spoluprácou môže byť napríklad pomoc spolupracovníka pri chirurgickom zákroku sterilizácie. Podobne môže ísť o neprijateľnú spoluprácu lekárnik, ktorý vie, že ponúka látku, bez ktorej by nebolo možné vykonať nejaký morálne neprípustný skutok (napríklad vydáva abortívnu antikoncepciu).

Dôležité je zamyslieť sa, čo je podstatou profesie zdravotníka – chrániť ľudský život a slúžiť mu. V mnohých prípadoch môže byť totiž skutočne ťažké odmietnuť určitý zákrok alebo činnosť, napríklad zo strachu zo straty zamestnania. Je však potrebné vo viere v Božiu pomoc hľadať v konkrétnej situácii správnu cestu a podľa toho sa rozhodnúť. Je tiež potrebné, aby táto voľba bola chránená štátnym zákonodarstvom.

200 rokov od narodenia matky Alfonzy Márie

Kongregácia našich sestier, ktoré sa o nás tak dobre starajú, tento rok oslavuje výročie narodenia svojej zakladateľky, a preto by sme aspoň v skratke chceli priblížiť život Božej služobníčky matky Alfonzy Márie.

Alžbeta Eppingerová

* 9. september 1814 Niederbronn (Francúzsko)
† 31. júl 1867

Prvorodená z jedenástich detí skromnej roľníckej rodiny, vyrastala v jednoduchých pomeroch v rodinnom prostredí. Alžbeta túžila byť stále v blízkosti niekoho, kto hovoril o Bohu a o Božej Matke. Alžbeta bola za každej okolnosti pripravená utekať pred hriechom. V roku 1846 počas druhej choroby dostala dar vízií – vnímala prítomnosť mystického Ježiša Krista, ktorý sa jej zjavoval, hovoril k nej a potešoval ju, pričom upadala do hlbokkej extázy. V bolestiach choroby Boh zväčšuje milosti, ktoré jej predtým už udelil. Dostala dar predpovedať budúce veci, ktoré sa splnili v krátkom čase, spoznávala, čo sa skrýva v srdci človeka, dávala múdre rady, a tak sa chýr o nej rozšíril po celom Francúzsku, dokonca aj v Ríme. Bola vždy vnútorne sústredená, vyrovnaná, veselej mysle, aj keď znášala útoky zlého ducha. Jasne počula vnútorné volanie založiť inštitút.

Táto intuícia sa stala základom diela, ktoré malo slúžiť ošetrovaniu chudobných chorých v ich domovoch a vôbec chudobným bez rozdielu. Farár Reichard dal 22. januára

**„Všetko na Božiu česť
a spásu sveta!“**

1849 k dispozícii štrasburskému biskupovi Mons. Andrejovi Rässovi prvé pravidlá nadiktované Alžbetou Eppingerovou, ktorými sa malo rodiace dielo riadiť. Alžbeta, aj keď veľmi chorá, sa odrazu uzdravila a začala s uskutočňovaním diela. Kongregácia sestier Najsvätejšieho Spasiteľa tak začala

existovať 28. augusta 1849. Bola postavená na pevnom základe úplnej chudoby a veľkej jednoduchosti. Kongregácia dostala svojho patróna svätého Alfonza z Liguori a z veľkej úcty k nemu Alžbeta prijíma rehoľné meno Alfonza Mária; 2. januára 1850 zložila rehoľné sľuby, neskôr sa premenovali na sestry Božského Vykupiteľa. Spoločenstvá sa rýchlo zväčšovali vo Francúzsku, Nemecku, Rakúsku, Maďarsku. Milovala hriešnikov, ale odmietala ich hriech. Matka Alfonza Mária zomrela v Niederbronne 31. júla 1867 vo veku 53 rokov, kde bola aj pochovaná.

Zdroj: <http://www.alfonzamariaeppinger.com/Profil%20MAM/duchovny%20profil.html>

Dominik KUČERA, 2. ročník

Tajomstvo svätosti

27. apríla 2014 na 2. veľkonočnú nedeľu dôjde v Ríme vzhľadom na nemalý počet pútnikov aj na tamojšie pomery k veľkej udalosti. Pápež František vyhlási za svätých dvoch svojich významných predchodcov – Jána XXIII. a Jána Pavla II. Pri tejto príležitosti prinášame rozhovor s poľským kňazom, prelátom Slawomirom Oderom, ktorý bol osem rokov postulátorom procesu blahorečenia i svätorečenia pápeža Jána Pavla II.

V čom spočíva tajomstvo svätosti Jána Pavla II.?

Aby som ukázal svätosť tohto človeka, poslúžim si udalosťou známou z evanjelií, keď sa istého dňa jeden mládenec spýtal Krista, čo má robiť, aby dosiahol večný život. Čo by bolo, keby po vypočutí odpovede tento mládenec neodišiel smutný, ale radostne by prijal predstavený návrh?

V živote Karola Wojtyły mala svoje miesto podobná situácia – na talentovaného mládenca jedného dňa pozrel Ježiš. Čo keby mladý Karol nechcel prijať Kristov kríž a nešiel za ním? Ale predsa, stalo sa inak. Wojtyła v tom pozvaní našiel radosť i formu realizácie seba, zobral ho vážne a v plnom rozsahu. Táto cesta sa stala jeho cestou k svätosti. Tajomstvo svätosti Jána Pavla II., to je tajomstvo tohto pozvania.

Mladý Karol dovolil Bohu, aby si ho zamiloval; vedel, kto sa na neho obracia so svojím povolaním, bol si vedomý bohatstva daru i milosti, ako aj toho, že Kristus ho miloval ešte pred vypovedaním pozvania. Wojtyła šiel celým svojím životom vďačný za tento dar a splácal dlh lásky vo vzťahu k Bohu.

Čo bolo v procese najťažšie?

To, aby sa nezabudlo na nič z osobnosti Svätého Otca, nenechalo bez povšimnutia niečo z jej jasu, veľkosti, dokonalosti – najmä tej obyčajnej. Karola Wojtyły a Jána Pavla II. poznáme z kníh, médií i z osobných stretnutí. No poznanie osobnosti človeka je predsa len čosi viac. Také poznanie vyžaduje časté prebývanie s danou osobou, jej pozorovanie v rôznych situáciách. Pápež z Wadowíc bol individualitou mnohých rozmerov. Určite, bolo možné poznať ho aj povrchné, ale nebolo by to poznanie pravdivé, lebo poznanie pravdivé – ako sám povedal – prebieha po línii srdca: „Môžete ma poznať vnútram, skrze ducha.“ A samozrejme, kľúčom k pochopeniu toho, čo povedal, čo vykonal, bolo pochopenie jeho vzťahu s Kristom, jeho lásky k Nemu, úplného oddania sa Kristovi i Jeho milosrdenstvu – to je kľúč k srdcu pápeža.

K tajomstvu svätosti sa prichádza cez procedúry a komplikované analýzy...

Proces je veľmi dôležitou cestou. Ukazuje dôležitosť i silu osobnosti, ako aj jej vplyv na našu históriu. Na počiatku procesu vznikla historická komisia,

ktorej úlohou bolo preskúmanie troch zásadných kategórií dokumentov: nezverejnené dokumenty napísané Božím sluhom; dokumenty, ktoré predstavujú priebeh jeho života na zemi a sú spojené s jeho biografiou, narodením, činnosťou (certifikáty, svedectvá) a treťou kategóriou sú materiály týkajúce sa Božieho sluhu, teda to, čo bolo o ňom napísané a povedané. Je ešte jedna skupina svedectiev, ktorá bola predmetom skúmania teológov a censorov. Boli to uverejnené dokumenty, ktorých autorom bol sám Boží sluha. Zvláštnosť beatifikačného procesu spočíva v tom, že sa zbierajú informácie týkajúce sa troch základných otázok: hrdinskosť čností kandidáta na svätosť, fakty z jeho života a mienka o jeho svätosti. Z pohľadu týchto troch aspektov sa pripravuje listina svedkov.

K predloženiu výpovedí bolo pozvaných 108 svedkov, ktorí Jána Pavla II. poznali z denného kontaktu. Aký význam však mali potom svedectvá, ktoré posielali veriaci z celého sveta?

Svedectvá, ktoré tvorili listy písané Jánovi Pavlovi II., majú úplne iný význam a charakter ako informácie skúmané procesnými komisiami. Osoby uznané za svedkov vypovedali v procese o veciach, ktoré boli predmetom skúmania, a osoby, ktoré spontánne posielali svedectvá, patria iba do tretej kategórie – čiže dokazujú mienku o svätosti, hovoria o prijatých milostiach a vplyve na život danej osoby.

Čo sa opakuje vo svedectvách posielaných na postuláciu?

Vo svedectvách o veľkosti Jána Pavla II. sa ako refrén opakuje jedno tvrdenie: keď pápež na mňa pozeral, videl moje vnútro. Ján Pavol II. pociťoval prítomnosť Boha, žil v Bohu a vnímal ho v človeku. Pozeral na človeka očami Boha a tak, ako čítame v knihe Genesis: „A Boh videl, že všetko, čo urobil, bolo dobré.“ Pozeral na človeka ponad jeho nedokonalosť a hriechy. Pápež hľadel na zástup a z tváre každého človeka osobne sa snažil vyčítať jeho históriu skladajúcu sa z očakávania, utrpenia, nádeje, radosti a lásky. História stretnutia s Kristom.

To, čo najviac rezonuje v týchto listoch, je pocit, že Karol Wojtyła vstupoval do života každého človeka a jeho svätosť bola postavená na blízkosti... Obyčajne sa o svätom uvažuje ako o človeku stojacom nad všetkými vzhľadom na jeho dokonalosť, čo môže vytvárať určitú bariéru. V prípade Jána Pavla II. je to iné – rysom jeho osobnosti bola blízkosť ku každému človeku, ktorého stretol. Každý píšuci sa vo svojom svedectve vyznáva z toho, že kontakt s Jánom Pavlom II. bol vzťahom veľmi blízkym, vrúcny a veľmi osobným. Sú to svedectvá ľudí uzdravených duchovne, oslobodených od závislostí či vyliečených z morálnych rán. Veľmi veľa svedectiev sa týka narodenia detí, ktoré prišli na svet vďaka príhovoru Svätého Otca. Okrem toho deti posielali kresby predstavujúce pápeža v nebi.

Prečo na beatifikáciu (blahorečenie) bolo vybraté svedectvo sestry Marie Simon-Pierre a na kanonizáciu (svätorečenie) pani Floribeth?

Pri výbere zázrakov sa všímajú určité znaky. List sestry Marie Simon-Pierre, týkajúci sa prípadu, ktorý som vybral na beatifikáciu Jána Pavla II., ma zasiahol spôsobom, akým bol zázrak opísaný – vyvolal moju pozornosť prostotou a veľkou pokorou, neprítomnosťou akejkoľvek namyslenosti zo strany uzdravenej. V prípade Floribeth ma zasiahol fakt náhleho uzdravenia v samotný deň blahorečenia Jána Pavla II. V presvedčení o správnosti tohto výberu ma potom utvrdili ťažkosti, na ktoré som natrafil pri identifikácii uzdravenej. Vôbec to nebolo také ľahké, lebo Floribeth svoju správu poslala na internetovú stránku postulácie anonymne a bolo potrebné zistiť, odkiaľ pochádza svedectvo a kde došlo k uzdraveniu. Veľmi dôležité bolo pre mňa aj osobné stretnutie s Floribeth. Je to osoba veľmi vyrovnaná a zbožná. Podobne ako u sestry Marie Simon-Pierre, ani u nej som nespozoroval žiadnu túžbu po vyniknutí, ale úplnú diskretnosť a túžbu zachovať anonymitu. Zachovala mlčanie až do chvíle rozhovoru s ňou. Floribeth vtedy priznala, že ona sama nie je dôležitá, ale to, čo Boh urobil a čo chcel cez jej uzdravenie povedať.

Čím bola pre Vás práca na procese Jána Pavla II.?

Tento proces sa s plnou istotou podpísal na mojom kňazskom živote i živote zrelého človeka. Počas práce nastalo akési nové odhalenie radosti bytia kňazom, lebo Ján Pavol II. svoje stretnutie s Kristom prežíval neustále. Postava tohto Božieho kňaza, ktorý sa odovzdal Kristovi, ktorý prežíval radosť z vysluhovania sviatostí, zjednocoval sa s Eucharistiou vysluhovanou pri jeho lôžku, keď už umieral, čím sa stal jedno so svojím Majstrom – to všetko bolo pre mňa výzvou na nový pohľad na moje povolanie a na objavovanie zmyslu i radosti z kňazstva.

Zakončenie procesu je pre postulátora chvíľa obrovskej radosti. Ľudsky i duchovne. Poznávanie svätého človeka je obohacujúcou skúsenosťou pre každého a som za to Bohu nesmierne vďačný. Z ľudskej stránky – je to ohromná satisfakcia. Som si vedomý ôsmich rokov práce a veľkého úsilia. Viem, že daný mandát som splnil. To je aj dôvod mojej radosti.

Aleksander ZAPOTOCZNY

S láskavým dovolením redakcie časopisu ChiT z poľštiny preložil **Peter JANDURA**

Homília Svätého Otca Františka z Dómu sv. Marty

3. marec 2014

Modlitba za srdcia mladých

Svätý Otec František vo svojej homílii zo dňa 3. marca poukazuje na Markovo evanjelium, 10. kapitolu, verš 17 – 27. Pápež František začína svoju homíliu o mužovi, ktorý prišiel za Ježišom; hovorí: „Tento muž veľmi túžil počuť Ježišove slová, bol dobrým človekom, pretože od svojej mladosti zachovával prikázania.“ A hoci bol dobrý človek, „toto mu nestačilo, chcel viac. Poháňal ho Duch Svätý.“

František hovorí, že muž si radšej vybral peniaze, ktoré ho poháňali dopredu. Jeho srdce bolo spútané peniazmi. Aj keď bol dobrý človek, nepokradol, nebol zločinec, ale na prvom mieste boli peniaze. Pápež hovorí aj o jeho srdci, ktoré bolo *nepokojné*, hoci ho Duch Svätý poháňal k tomu, aby sa priblížil ku Kristovi, ale „peniaze rozhodovali za neho.“ Zároveň pápež František prirovnáva tohto muža k mladým ľuďom: „Koľko mladých cíti vo svojom srdci toto <volanie> priblížiť sa k Ježišovi. Veľa mladých ľudí má povolanie, ale často sa objaví niečo, čo ich zastaví“. Svätý Otec vo svojej homílii kladie dôraz, aby sa srdcia mladých vyprázdnilo od iných záujmov, iných lások, aby sa ich srdce mohlo oslobodiť. Opäť sa vracia k mužovi, ktorý prišiel za Pánom, a hovorí o ňom ako o „veľmi dobrom mužovi, ale veľmi nešťastnom“.

V tejto dobe sa nájde veľa mladých ľudí, ktorí sú ako muž, ktorý oslovil Pána. František hovorí o intenzívnej modlitbe, ktorá znie takto: «Pomôž, Pane, týmto mladým, aby boli slobodnými, a nie otrokmi, aby mali srdce iba pre teba». Pripájajú modlitbu aj za povolania: «Pane, zošli nám rehoľné sestry, zošli nám kňazov, chráň ich pred modlársťvom, modlársťvom márnosti, modlársťvom pýchy, modlársťvom moci, modlársťvom peňazí.»

Naša modlitba slúži na to, aby boli tieto srdcia pripravené zblízka nasledovať Ježiša.“ – dodáva pápež.

Matúš SLIACKY, 1. ročník

Vtipy

Prechádza sa dedko po kostole, pristaví sa pri soche dona Bosca a pýta sa ho:

- Don Bosco, keď zomriem, čím budem na druhom svete?

Don Bosco na to: - Budeš hrať futbal.

Dedko oponuje: - Ale ja som v živote futbal nehrall!

- To nič, hovorí don Bosco. Trénuj, o týždeň máš zápas.

Babka ide do kostola a až v kostole si spomenie, že zabudla vypnúť platničku, tak sa modlí: „Anjeličku strážničku, prepni moju platničku zo šestky na jedničku.“

Pán farár sa sťažuje miništrantovi: „V kostole nie je ani noha. Dokonca ani organista tu nie je. Kto bude dnes hrať?“

„Miništrant rozmýšľal a po chvíli vraví: „Keď dobre viem, tak Slovensko - Kanada.“

Viete, aký je rozdiel medzi slovenskou hokejovou reprezentáciou a kvalitným DVD prehrávačom?

Žiadny - oba prehrávajú všetko.

Majster pozerá, že mu po stavbe zmätene chodí robotník, a tak za ním ide a pýta sa, čo robí.

On na to: „Hľadá hranol 20 na 20.“ Majster vraví, že mu pomôže. Hľadajú a hľadajú a zbadá ich stavbyvedúci. Hneď sa ide spýtať, čo robia. Majster povie: „Tuto Ferko hľadá hranol 20 na 20. A tak stavbyvedúci tiež pomáha hľadať. Keď ten hranol stále nemôžu nájsť, zrazu Ferko povie: „Viete čo, chlapi? Kašlite na to, ja si sadnem na guľatinu.“

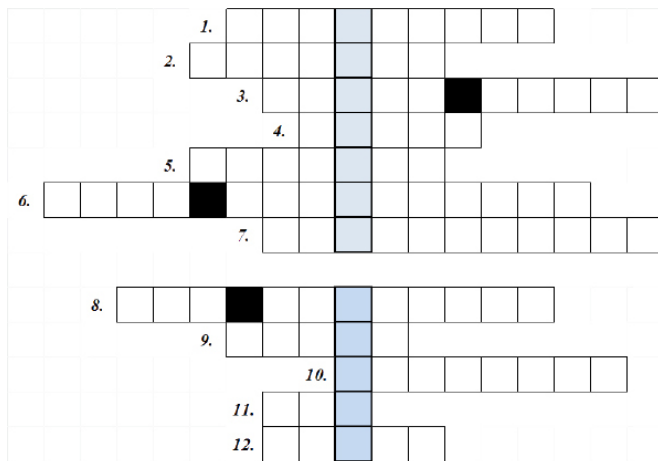

Roman KLAŠKA
Adam LUBELLAN a spol.

Biblická tajnička

Drahí tajničkári, na záver vám ponúkame tradičnú tajničku, ktorá nám ukáže meno svätca, ktorý vyriekol tento citát: „Pre nás svätosť spočíva v tom, že sme stále veselí.“ Prajeme vám veľa šťastia pri lúštení tejto tajničky a pripomíname, že ak nám pošlete správnu odpoveď, tak jedného šťastlivca bude čakať pekná knižná publikácia

1. Ktorá Mária našla Ježišov prázdny hrob ako prvá? Ježiš z nej vyhnal sedem zlých duchov.
2. Ako sa volá vrch, na ktorom Ježiša ukrižovali?
3. Kto pri zajatí Ježiša vytiahol meč a zasiahol ním ucho veľkňazovho sluhu?
4. Kto odsúdil Ježiša na smrť a umyl si ruky na dôkaz svojej nevôle?
5. Čo kričal zástup ľudu pri slávnostnom vstupe Ježiša do Jeruzalema?
6. V ktorom meste urobil Ježiš prvé zo znamení?
7. Ktorý apoštol zradil Ježiša? (Priezvisko)
8. Kto o sebe povedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti, vyrovnajte cestu Pánovi!“?
9. Ako sa volal muž, ktorého Ježiš vzkriesil? (Brat Marty)
10. Ako sa volala žena, ktorá podala Ježišovi šatku pri krížovej ceste?
11. Koľkokrát padol Ježiš pod krížom?
12. Čo je ústrednou myšlienkou prológu Jn 1, 1-18?

Pomôcka: Správne odpovede nájdete v Jánovom evanjeliu.

Žrebovaním sa výhercom minulej tajničky stala DARINA LUKÁČOVÁ, ktorá správne vylúštila a poslala nám odpoveď Augustín. Jej výhra je kniha o tomto svätcovi. Vaše riešenia tajničky aj teraz očakávame na našej internetovej alebo poštovej adrese do 23. mája 2014.

Radosť zo zmŕtvychvstania nášho Pána praje

Dominik KUČERA, 2. ročník

Bojovníci svetla

Drahí bratia v miništrantskej službe, čo nás čaká v najbližších dňoch? Dá sa povedať, že prichádza najťažšie obdobie celého roka. Veľkonočné obdobie je jedno z najťažších, čo sa týka miništrantských služieb. Na žiadne dni sa nepripravujeme tak, ako práve na veľkonočné sviatky. No netreba sa ničoho báť, pretože práve toto obdobie ukáže všetkým, čo v nás je. Povieme si základné pomenovania našich služieb, ktoré budeme vykonávať.

Na začiatku každého sprievodu ide kríž. Miništrant s touto službou sa nazýva krucifer. Krucifer si pri príchode pred oltár neklaká. Je na čele sprievodu na začiatku a aj na konci. Ďalšiu dôležitú službu konajú ceroferari; sú to miništranti so sviecami, ktorí idú hneď vedľa kríža. V tieto dni sa bude viac používať aj kadidlo a tymian, pre nás sa už títo miništranti budú volať turifer (s kadidlom) a navikulár (s lodkou s tymianom). Turifer chodí vždy v čele sprievodu, pred krížom. Incenz sa používa počas omše štyrikrát: na začiatku, pri evanjeliu, po obetovaní a cez premenenie. Pred každým incenzovaním sa turifer aj navikulár uklonia. Po obetných daroch sa incenzuje kňaz a potom veriaci ľud, a to najprv stred dvakrát, potom ľavá strana dvakrát a pravá strana dvakrát, pri premenení sa tiež incenzuje, no nie dvakrát, ale už trikrát. Navikulár stojí vždy po ľavej ruke turifera. Aj keď to znie zložito, podľa mňa je to jedna z najkrajších úloh. Nemôžeme zabudnúť na librifera. Librifer je miništrant, ktorý ma na starosti Rímsky misál.

Ešte by som spomenul zopár zásad, ktorými sa treba riadiť:

1. Miništrant, ktorý ma niečo v rukách (krucifer, turifer), si neklaká, urobí iba úklon hlavy.
2. Pri prechode z miesta na miesto sa ukláňame oltáru a svätostánku v tom prípade, ak ich križujeme.
3. Nechodíme okľukou, vždy tou najkratšou cestou, ak je to možné.
4. Netreba stresovať a naháňať sa, všetko má svoj čas.

Nezostáva mi nič iné, ako vám zaželať veľa Božieho požehnania a síl do nasledujúcich dní. Chlapci, verím, že aj tento rok to zvládneme a z chýb sa poučíme do budúceho roka. A ešte nezabudnime na to najdôležitejšie, na nášho zmŕtvychvstalého Pána Ježiša Krista.

dodá LÚČ

Zmŕtvychvstanie

Prvé lúče vychádzajú spoza hory.
Ich blaživý jasot... Život už nepozná hraníc.
Vidíš až za obzor.
Srdce viac nestoná.
Duša neprežíva, žije. Nebolí.

Na útese roztrasených útrob črtá sa sen.
Tá pestrofarebná skica je neistá.
A predsa sa za ňou skrýva odmäk.
Ó, áno, odmäk. Dopraj sa môjmu srdcu.
Nech nedovidím len na drsnú stenu hmly.
To šedé more pripravilo ma už o veľa síl.
A teraz plynie...

Ó, slnko. Ty najlepší priateľ môjho chvejúceho sa vnútra!
Skrehnuté cencúle sa topia.
Zima už nikdy neprehovorí.
Zima už zimou nehreje.
Slnko ju studení svojím teplom.
Svieti, smeje sa.

A ja?
Tiež sa nemračím.
Všetky tvary a farby sa zmenili.
Môj svet už viac nie je tmou.
Mám ťa rád, slnko.